

[Socialministeren]

man bor på institution, eller man bor i eget hjem, eller man bor i ældrebolig, skal man kunne rekvirere den akutte hjælp, men sideløbende med dette døgnberedskab er der naturligvis de sædvanlige ordninger med løbende hjemmehjælpsbetjening og hjemmesygepleje osv.

Men trygheden er afgørende for, at vi kan få ældre mennesker til at føle sig glade for det nye alternativ, som ikke er helt nyt, men som nu bliver fremhævet ved lovforslaget vedrørende ældreboligerne, og som gør det muligt for dem at blive i egen bolig og undgå disse flytninger i en sen alder, noget, som jeg vist tillod mig at sige sidst i hvert fald nok skal slå dem ihjel, hvis ikke andet gør det.

Så vidt ligestillingen. En konsekvens heraf er, at vi siger: jamen så må plejehjemsbeboerne da også have mulighed for at få udbetalt deres pension og derefter betale for en vis del af den servicepakke, de ønsker at modtage. Det kan være den hele; det vil der være en hel del pensionister som vælger; ellers må man administrere det ind i den totale servicepakke, fordi de ikke kan træffe et valg selv. Det er jo ærlig snak. I dag bliver de administreret alle sammen. Kunne vi opnå, at $\frac{3}{4}$ ikke skulle administreres så meget mere, var det da et fint fremskridt.

Men der er fortsat et stort hensyn at tage til de pensionister, der ikke kan vælge eller ikke ønsker at vælge, som er godt tilfredse med at få tingene serveret, altså den totale servicepakke. Det skal de have mulighed for, for vi ønsker disse måske lidt ideologisk prægede tanker gennemført, men vi ønsker ikke at gøre det ved tvang. Vi ønsker ikke at gøre gamle mennesker på 92 ulykkelige over, at der nu pludselig skal til at ske ændringer i deres liv. Derfor er det afgørende, og uanset om et socialudvalg siger: på X plejehjem i vores kommune kan vi godt gå over til den nye ordning, så må det stadig væk være sådan, at de fem eller seks beboere, som ikke er i stand til at vælge, naturligvis skal have den totale servicepakke, og det bliver så modregnet i deres pension.

En slags økonomisk gulerod i ordningen er naturligvis, at det for ikke mindst de dårligst stillede pensionister vil være en betydelig økonomisk fordel, at beløbet til egne forløb bliver mere end fordoblet. Det synes jeg er væsentligt, men stadig: det er op til den lokale afgørelse, og så er det op til

Folketinget i 1990 at tage denne udvikling op til vurdering. Er der noget, vi skal ændre på? Skal vi eventuelt lovfæste det rigtigt for alvor? Hvor mange kommuner er gået med, og hvilke problemer har de haft? Jeg vil gerne understrege fru Aase Olesens ord om, at det gør man ikke fra den ene dag til den anden, det viser alle erfaringer. Det tager tid, det tager møder, det betyder fælles målsætningsdiskussioner, som vi har set det i socialudvalget og jeg har set det rundt omkring.

Forskelliggørelsen ligger naturligvis i, at man lader de ældre selv tage beslutninger; det har de faktisk gjort hele deres liv. Man lader dem beslutte, om de selv vil smøre deres mad til frokost eller de vil ud at have den sammen med deres naboer i miljøet eller på restaurant – hvis jeg må sende en hilsen til hr. Poulsgaard; jeg er ganske enig – hvis det økonomisk kan lade sig gøre, og det skulle det måske kunne med de nye betalinger.

Jeg tænker på, at man lader pensionisterne selv administrere deres medicin, hvilket bl.a. har den konsekvens, at de begynder at interessere sig for, hvad det egentlig er, der bliver stillet foran dem, og det er måske ikke så dårligt at være bevidst om det. Jeg skal så ikke nævne noget om snaps eller rødvin, for så er jeg sikker på, at det er det eneste, der bliver refereret.

Det betyder naturligvis også – og det tror jeg er noget meget vigtigt, og det mener jeg vi skal gøre kommunerne opmærksomme på – at det ikke har megen mening at tale om, at pensionisterne kan vælge, om de vil have tre eller fire stykker mad til frokost, hvis de ikke også har en større grad af indflydelse på, hvor de vil bo i fremtiden. Boligen er for ældre som for alle os andre noget meget væsentligt, og vi må væk fra alle disse problemer, som jeg tror vi alle sammen rystes over, når vi ser dem, med ægtepar, der bliver skilt efter 60 års ægteskab, fordi den ene skal have en form for pleje og den anden ikke, osv. Vi kan ikke leve med det.

Derfor er boligvalget væsentligt. Også det synes jeg vi skal drøfte videre i udvalget, for de andre ting er faktisk detaljer, hvis ikke den fundamentale ting er i orden.

Så er der to ting, som jeg bare vil slå fast. Den ene er hjemmehjælpen. Jeg vil gerne slå fast, at de pensionister, der er dårligt stillet økonomisk, ikke skal betale for hjemmehjælp. Af tekniske grunde står der i lovfor-